

[Patursson.]

enhver som helst Bestræbelse for at faa os til at gaa op i, til at assimileres af en anden Nation kun vil føre til et sørgeligt Vilderede.

Jeg havde den Ære at være Medlem af det andet høje Ting under det første Venstreministerium. Dengang stillede saavel Regeringen som Rigsdagen sig overordentlig lydthøre over for Kravet om udvidet Myndighed for Lagtinget, saaledes at man ansaa den Tid for ikke at være fjern, da det med Sandhed kunde siges, at Lagtinget var Færingernes rette Repræsentation. Imidlertid indtraadte i 1906 lokale færøske Begivenheder, der medførte, at man forlod den politiske Vej, som Ministeriet J. C. Christensen bl. a. ved sin Skrivelse til Lagtinget af 25. Juni 1906 ikke havde vist sig uvillig til at slaa ind paa. Siden den Tid og indtil den finansielle Overenskomst i Fjor, der nu i indeværende Samling har faaet Tilslutning i begge Rigsdagens Ting — jeg regner det for fuldstændig enstemmig Tilslutning, skønt der mangler lidt endnu —, har Befolkningen staaet adskilt i to skarpt afgrænsede politiske Partier. Det ene Parti har stillet sig paa den forfatningsmæssige Ordning, som vi fik dikteret i 1850—52, medens det andet har stillet sig paa det historisk følgerigtige Forslag, som Kommissionen af 1847 gjorde sig til Talsmand for, og yderligere uddybet denne Stilling ved sit Program, sidst ved Revisionen af 1930, hvor der bl. a. om vort eget Tings Myndighed udtales: Lagtinget skal have Lovgivningsmyndighed i særlige færøske Anliggender og Raadighed over Landets Indtægter.

Ved de før citerede, i denne Samling behandlede og til Dels gennemførte færøske Skattelove er man i nogen Grad kommet ind paa, baade i Lagtinget og i Rigsdagen, at acceptere saavel Venstreministeriets Forslag af 1906 som Selvstyrepartiets Programpunkt med Hensyn til Lagtingets Raadighed over de færøske Finanser. Derimod er man endnu ikke kommet Kravet om Lovgivningsmyndighed et Skridt nærmere. Det vil imidlertid ikke føre frem, at man stiller sig blind og lukker Øjnene for Forholdene, saaledes som de faktisk er, thi da begaar man det, som Tscherning udtalte i Folketinget under tredje Behandling af den færøske Valglov: „En Uret øvet med Bevidsthed“ — jfr. Folketingstidende fra 1850—51, Sp. 3060 ff. Man fejler baade folkeretligt, nationalt, kulturelt og økonomisk, hvis man ser bort fra, at Færingerne er en Nation med sin egen Historie, sit eget Sprog og Kultur, en Nation, der, lige saa vel som enhver anden Nation, har

fuld Ret til at raade for sit eget Land gennem sin egen Nationalforsamling, Lagtinget.

Man kan forstaa, at den færøske Befolkning gennem sin Aarhundreder lange Underkuelse under Monopolhandelens Aag skal have Tid til at besinde sig, før den for Alvor tør paatage sig Ansvar for igen at betrede den fulde Selvbestemmelsesvej. Men ingen kan betvivle, at et Folk af saa frihedselskende Byrd som det færøske, hvis økonomiske Liv gennem tusind Aar har været opretholdt fuldt ud paa Grundlag af egen Selvhjulpedhed, hvis Sprog er bevaret, hvis Historie og Kultur er særpræget, engang vil vaagne til fuldt Liv og kræve sin nationale Ret. Det er dette Forhold, som jeg vil bede ærede Medlemmer af det høje Ting se i Øjnene. Vi gaar utvivlsomt en saadan Opvaagningstid paa Færøerne i Møde, og jeg vil se det som en Ære for Danmark, ifald man herfra til rette Tid vil stille sig lydthøre over for de færøske saa ganske naturlige Selvstændighedskrav.

Der er for Tiden i store Kredse her i Danmark visse Strømninger for at inkorporere Færøerne end yderligere, end Diktaturet i Rigsdagssamlingen 1850—51 vel egentlig tilsigtede. Jeg skal her paa dette Sted kun understrege den almindelige Tendens, som gaar ud paa Borteliminering af færøsk Nationalitet, idet Færøerne skal betragtes som et almindeligt dansk Amt og det færøske Folk som Danskere i Lighed med Lolliker, Fynboere, Sjællændere o. s. v. Jeg forstaaer denne Indstilling set fra Rigshedens Synspunkt, men jeg tilraader for mit Lands Vedkommende at tage Forbehold. I det færøske Folkedyb er Færingen endnu, hvad han altid har været, hvad enten han kalder sig Sambandsmand, Selvstyremand eller Socialdemokrat, han er kun Færing, og det vil han med større og større Styrke vedblivende vise sig at være til Trøds for alle Lovbestemmelser, administrative Bestemmelser og praktiserende Tilkendigelser.

Vi fik i al Fredsommelighed gjort en, om end ganske lille, Begyndelse ved de Forhandlinger, som en Lagtingsdelegation havde med Regeringen i Sommer, og hvis Resultat er tiltraadt af Rigsdagen i indeværende Samling. Jeg tør udtale Forventning om, at det næste Skridt ad færøsk Selvstændighedsvej her vil nyde samme Velvilje som den, Delegationen mødte herude i København. Men netop derfor har jeg ingen Betænkelighed ved det foreliggende Forslag til Ændring i Lagtingsloven, der gaar ud paa, at Lagtinget herefter træder